

TESSA BAILEY

*Au pair
-peli*

Suomentanut Aura Elometsä

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Orava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Ote *Romeosta ja Juliasta* sivulla 132 on Marja-Leena Mikkolan suomennoksesta.

Englanninkielinen alkuteos *The Au Pair Affair*

Copyright © Tessa Bailey, 2024
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kustannusosakeyhtiö Otava
Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-53214-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Luku 1

Tallulah Aydin ei ollut koskaan nähnyt veripisaroiden lentävän yhtä sulokkaasti ilman halki.

Hän käänsi puhelimen vaakatasoon, suurensi kiekkomatsin kohokohtia kertaavan videon koko ruudulle ja paineli volyyminäppäintä kuullakseen selostuksen.

Abrahamin kyynärpää osuu siinä ilkeän näköisesti O'Hanlonin nenään. Oijoi sentään... Huoltaja hätiin... O'Hanlon taisi oppia kyynärpään kautta sen, minkä muut ovat tienneet jo vuosia. Sir Säälimättömän tontilla ovat luut ja rustot vaarassa, kuten tässäkin juuri nähtiin.

Tallulah sulki videon ja voi lievästi pahoin laskiessaan puhelimen kädestään.

Hänen oli tänään tarkoitus muuttaa videolla näkyneen pelaajan luokse. ”Sir Säälimättömän.” Jos algoritmijumalat eivät olisi aave-
maiseen tapaansa havainneet hänen olevan Bostonissa ja tyrkyttäneet hänelle äskeistä nenänmurjomisvideota, hän olisi jo lähtenyt smoothiekuppilasta ja mennyt kadun toiselle puolelle ovimiehen vartioimaan taloon, jossa hänen oli määrä aloittaa kiekkoilijan varhaistien osa-aikaisena lapsenvahtina. Ilmainen majoitus vierashuoneessa kuului kauppaan.

Kaikesta oli sovittu jo kuukausia sitten. Kun koko juttu ei vielä ollut hermostuttanut näin paljon. Hän oli istunut yli tunnin tällä valkoisella muovituolilla, jonka kuviointi oli epäilemättä jättänyt jo

painaumat takareisiin. Tehosekoittimien surina täytti tilan. Tallulah ei pystynyt patistamaan itseään liikkeelle. Se oli raivostuttavaa ottaen huomioon, että hän oli vastikään palannut Etelämantereelta, missä hän oli tutkinut jääpingviinien vaelluskäytäntöjä kokonaisen vuoden. Lapsenvahtihommien olisi kaiken järjen mukaan pitänyt olla helppo nakki.

Kohtalon oikusta hänelle oli tarjoutunut mahdollisuus asua hulpeasti Beacon Hillissä samalla, kun hän opiskelisi Bostonin yliopiston maisteriohjelmassa meribiologiaa. Vastineeksi hänen tarvitsi vain katsoa melko itsenäisen kaksitoistavuotiaan perään sillä aikaa, kun tämän isä näemmä murskaili ihan hyviä neniä kiekkokaukalossa. Tämä jälkimmäinen seikka piti Tallulahin tuolillaan kuin liimattuna.

Maapähkinävoi-espressosmoothietaan hapuillessaan hän huomasi kätensä tarisevän hienoisesti. Hän pyöräytti kärsimättömästi silmiään, nappasi pahvimukin ja hörppäsi sen tyhjäksi. Tiskin takana hyörivä kaveri kuuli pahvipillin päästämän ryystävän äänen ja antoi peribostonilaisen kulmakarvan puhua. Pää kallistui kärsimättömästi, toinen kulma kohosi. Eli: *Joko tuli valmista, vai haluaisitko esimerkiksi nuolla vielä servettitelineen?*

Tallulah oli selvästikin viipynyt liian kauan. Hän ymmärsi yskän, kävi viemässä pahvimukinsa roskikseen ja palasi hakemaan matkalaukkunsa pöydän vierestä. Tallulahia hirvitti, kun hän katseli suuren ikkunan kehystämää kymmenkerroksista tiilirakennusta kadun vastapuolella.

Periaatteessa kylkiluiden välissä pujottelevaan huoleen ei ollut mitään syytä. Hänen parhaat ystävänsä, Wells ja Josephine, olivat vakuuttaneet Boston Bearcatsin kapteenin, Burgess Abrahamin alias Sir Säälimättömän, olevan hyvä tyyppi. Kiekkoilijalla ei ollut rikostaustaa, sikäli kuin Tallulahin internethakuihin oli luottaminen. Oikeastaan päinvastoin: vaikka kaukalossa hän oli vastustajien kauhu, siviilissä hän oli pidättyväisen ja järkevän miehen maineessa. Sen Tallulah saattoi uskoa katseltuaan matsien jälkeisiä haastatteluita, joissa Burgess oli musta tukka otsaan liimautuneena ja siniset silmät totisina

keskittynyt kysymyksiin ikään kuin jokainen vastaus olisi ollut mitä tähdellisin.

Ja ei, kiitos kysymästä, hän ei ollut etsinyt nimenomaisesti pайдattomia haastatteluita. Google oli ehdottanut niitä. Eihän sellaista hakukonetaivaallista väliintuloa voinut jättää huomiottakaan. Se olisi vastuutonta. Hän ei myöskään voinut jättää huomiotta leveitä lihaksikkaita harteita, jotka olisivat jaksaneet kantaa kaksi mursunpoikasta kevyesti – ja mursunpoikaset olivat tuhteja palleroita.

Hänen olisi pitänyt olla jo tunti sitten Burgessin kattuhuoneistossa tutustumassa uuteen kotiinsa ja sopimassa työsuhteen yksityiskohdista, mutta nyt hän ei pystynyt ajattelemaan muuta kuin kiekkoilijan pahansuopaa ilmettä ja kyynärpäätä, joka viuhahti säälimättömästi ilman halki.

Näkyikö siinä väläys tämän salatusta puolesta?

Työtilaisuuteen tarttuminen oli vaikuttanut loistoajatukselta viime kesänä, kun hän oli tavannut Burgessin golfturnauksessa Kaliforniassa. Ei kuitenkaan olisi pitänyt hätiköidä, kun kyse oli niin-kin isosta asiasta kuin muutosta käytännöllisesti katsoen vieraan miehen luo. Ties mitä piileviä ongelmia jääkiekkoilijalla oli. Tallulah tiesi kokemuksesta, että miehet saattoivat vaikuttaa lauhkeilta, hurmaaviltakin. Leppoisilta ja ystävällisiltä... vaikka tulivuori heidän sisällään vain odotti sopivaa purkautumishetkeä.

Tallulah ei ollut kuulevinaan tiskin takaa kantautuvaa huokaisua istuutuessaan uudestaan.

Oli huono ajatus muuttaa ventovieraan luokse. Harkinta oli pettänyt.

Onneksi hän ei kuitenkaan ollut ehtinyt muuttaa vielä. Jos hän aikoi pyörtää päätöksensä, se oli tehtävä nyt. Ennen kuin hän hukkaisi enempiä arvokasta aikaa, jonka Burgess voisi käyttää toisen lapsen-
vahdin etsimiseen. Tämän yön voisi nukkua hotellissa ja huomenna kartoittaa vapaita huoneita jostakin solusta, jossa olisi naisia kämppiksinä. Solukämpät sijaitsisivat luultavasti – tai no, varmasti – vähän vähemmän hienoissa kaupunginosissa, ja kattuhuoneistosta oli turha haaveilla, mutta ainakin hän pystyisi nukkumaan yönsä rauhassa.

Päätös oli tehty, joten Tallulah veti puhelimen anorakkinsa taskusta ja valmistautui soittamaan Bearcatsin puolustajalle. Häntä nolotti toimia näin leväperäisesti. Vähintäänkin hänen pitäisi kertoa U-käännöksestään kasvotuksin. Mutta entä jos Burgess panisi pahakseen? Ehkä jopa suuttuisi?

Oli turvallisempaa soittaa.

Ennen kuin Tallulah ehti valita numeroa, oven päällä oleva kello helähti.

Sisään astui Burgess Abraham itse.

Hittolainen, Tallulah oli unohtanut, kuinka... raamikas tämä oli. Aika tarkkaan 190-senttinen. Hartiat leveät kuin ladon ovi. Sir Säälimätön ei ollut vielä neljääkymmentä, mutta mustassa parrassa ja ohimoilla hiuksissa oli siellä täällä harmaata. Hän käveli hallitun itsevarmasti. Ei saapastellut sen paremmin huomionhakuiseksi kuin uhkaavastikaan. Hänen menonsa oli kiireetöntä mutta määrätietoista, toinen käsi taskussa -kävelyä. Burgess ei viitsinyt mennä tiskille asti tilaamaan vaan tyytyi heilauttamaan kättään.

”Säälimätön! Se tavallinen?” Smoothiekaveri alkoi hääriä tiskin takana. Hän nakkeli pakastehedelmiä tehosekoittimen läpinäkyvään kannuun, lisäsi mehua ja kolme kukkuraista lusikallista proteiiniinijauhetta. ”Elän toivossa, että näen vielä sen päivän, kun tulet ja kokeilet jotain uutta.”

”Tykkään siitä mistä tykkään”, Burgess ynähti ja katsoi otsa kurtussa puhelintaan.

Tarkistiko hän, oliko Tallulah soittanut?

Varmaan. Sovitusta tapaamisajasta oli jo tunti ja seitsemän minuuttia.

Tallulah ryhdistäytyi, napautti sitten soittokuvaketta ja nosti puhelimen korvalleen. Kun laite Burgessin kädessä alkoi väristä, selkähakset näyttivät hetkeksi jännittyvän. Hän antoi puhelimen vajota reitensä tasalle, katsoi hetken suoraan eteenpäin, sitten taas puhelinta, yskäisi. Pyöräytti hartiat taakse. Tallulah näki vain kiekkoilijan profiilin, mutta tämän huulet liikkuivat aavistuksenomaisesti kuin tämä olisi harjoitellut tervehdystä – ja yhtäkkiä Tallulah muisti, miksi oli

päättänyt muuttaa tuntemattoman ihmisen luo lapsenvahdiksi.

Muistikuvat Burgessista olivat mitä ilmeisimmin ehtineet jo haa-
listua.

Hänen olemuksessaan oli jotakin, joka tuntui... turvalliselta. Erit-
täin turvalliselta. Ehkä jopa suojelunhaluiselta. Tallulah oli luottanut
ystäviensä arvostelukykyyn ja omaan mututuntumaansa.

Olisi sääli laistaa sopimuksesta. Se oli kuitenkin parasta. Kukaan ei
voinut taata, että Burgess olisi ihmisiksi koko ajan. Wells ja Josephine
uskoivat vakaasti kiekkoilijan olevan kunnan tyyppi, mutta Tallulah
oli ehtinyt uskoa elämänsä aikana samaa yhdestä jos toisestakin ja
polttanut näppinsä.

Koskaan ei voinut olla varma.

Tallulah katseli, kun Burgess napautti näyttöä ja nosti puhelimen
korvalleen samalla kun tukki toisen korvansa tehosekoittimen ujel-
lukselta.

”Tallulah”, Burgess sanoi katse tiiviisti oversa. ”Hei.”

Oman nimen kuuleminen matalana baritoniversiona sai aikaan
kuuman väristyksen Tallulahin sisäreisissä, mutta se ei tarkoittanut
mitään. Meni sen piikkiin, ettei hänellä ollut ollut minkäänlaista
seksielämää viime aikoina. Pingviinien parittelun seuraamista kun ei
laskettu.

”Hei, Burgess”, hän vastasi ja odotti, että toinen huomaisi saman
tehosekoittimen pauhaavan puhelimessakin ja vetäisi oikean johto-
päätyksen. Kun niin tapahtui, Burgessin katse singahti Tallulahiin,
joka tunsu tärykalvollaan pienen murahduksen.

Molemmat lopettivat puhelun ja katselivat toisiaan liiketilan vas-
takkaisilta puolilta.

Burgessin ajatuksia oli vaikea arvata. Jotakin hän kuitenkin sel-
västi ajatteli. Kiivaasti. Älykkäät siniset silmät panivat merkille matka-
laukun ja kääntyivät sitten Tallulahiin. Kulmakarvojen väliin pesiytyi
pieni ryppy, vaikka ilme muuten pysyi tismalleen samana.

Hän otti tiskin yli ojennetun smoothiensa irrottamatta katsettaan
Tallulahista hetkeksikään, ja eleetön itseluottamus tuntui vaarallisen

puoleensavetävältä. Tallulahin kuukausien takaiset muistot palasivat kovaa vauhtia. Kuuma viehtymyksen kipinä, jonka mies oli hänessä herättänyt. Tallulah oli lentänyt Kaliforniaan yllättääkseen ystävänsä Josephinen tämän syntymäpäivänä. Burgess puolestaan oli tullut katsomaan golfturnausta, jossa hänen ystävänsä Wells Whitaker oli pelannut. Josephine oli toiminut Wellsin caddiena. Burgessilla oli ollut mukana myös tyttärensä Lissa.

Kaikki viisi olivat päätyneet vähän sattumalta syömään lounasta yhdessä – ja kun Burgess oli istunut hänen viereensä, hän oli yllättynyt näkymättömästä jännitteestä, joka oli kihissyt sitä kiivaammin mitä useammin Burgessin ääni oli painunut matalaksi ja kumisevaksi. Lounaalla muiden seurassa mies oli antanut itsestään tasaisen vaikutelman, mutta Tallulahista ei kannattanut vähetellä epävarmuutta, jota hän tunsikin nyt ajatellessaan, että olisi Burgessin kanssa kahden. Päivästä toiseen. Kun hän nyt kuitenkin tiesi, että nenän murtaminen kävi tältä yhtä välinpitämättömästi kuin aivastaminen.

Burgess lähestyi pöytää kengät vaimeasti lattiaan kopsahdellen, ja kämmentensä hikoamisesta huolimatta Tallulah ei voinut olla huomaamatta ukkosenjumalallekin sopivia jyrkeitä reisiä, jotka saivat farkkujen saumat koetukselle. Farkkujen parina oli rentoon sunnuntaihin sopiva tummansininen neule. Tallulah pohti, oliko Burgess mahtanut venyttää päältä saadakseen kaulan ja solisluiden terävät linjat näkyville.

Vaistonvaraisesti hän tuli siihen tulokseen, että tuskin. Luultavasti mies oli vain kiskaissut paidan päälleen.

Luulo ei kuitenkaan ollut aina tiedon väärti, mitä miehiin tuli.

Kun Burgess oli ehtinyt viiden metrin päähän pöydästä, Tallulah ponkaisi pystyyn, hymyili niin aurinkoisesti kuin kykeni ja ojensi kätensä. ”Kiva nähdä taas.” Hän painoi varpaansa nilkkureiden pohjia vasten, kun hänen sileä kätensä kosketti Burgessin karheaa kämmentä. Näköhavaintojen ja epäluulojen erikoinen epäsuhta sai hänet vääntelemään päkiöitään pehmeää nahkaa vasten. Ristiriitainen tunne piti myös meteliä itsestään: Tallulah kuuli oman nielaisunsa.

Mies oli helkkarin pitkä. Uhkaava ulkonäkö, mutta hillitty käytös.
Hiton hämmentävää.

”Olen tosi pahoillani, mutta en sittenkään pysty ottamaan työtä vastaan.”

Luku 2

Olen tosi pahoillani, mutta en sittenkään pysty ottamaan työtä vastaan.

Burgessilla oli täysi työ salata, millaisen fyysisen reaktion nainen hänessä herätti, joten sanat tavoittivat hänen aivonsa vain hädin tuskin. Lause oli varsinainen esterata. Ensimmäisenä Tallulahin tuoksu, joka iskeytyi hänen aisteihinsa kuin kiekko leukaan. Muutama vuosi sitten hän oli joutunut osallistumaan joukkuekaverinsa häihin, joihin oli kehitelty ihan oma cocktail. Kun maljoja nostettiin, hän oli tuntenut itsensä romulaiseksi peikoksi pidellessään naurettavaa kristallilasia peukalonsa ja etusormensa välissä. Tunne oli pitkälti samanlainen kuin ammoisissa kahvitteluleikeissä Lissan kanssa, mutta juoman omaperäinen maku oli jäänyt hänen mieleensä.

Veriappelsiinia ja basilikaa.

Juuri siltä Tallulah tuoksui. Raikkaalta ja aistilliselta.

Kun he kättelivät ja Tallulah irtisanoutui ennen kuin oli edes aloittanut, hänen kurkkuunsa levisi veriappelsiinin maku. Kurkusta puheen ollen hänen oli vaikea irrottaa katsettaan Tallulahin kaulasta, koska jostakin syystä naisella näytti olevan nielemisvaikeuksia. Hänen kämmenensäkin tuntui nihkeältä, mikä ei haitannut Burgessia, joka vietti joka viikko tuntikausia hikisten urheilijoiden ja heistä usein uhoavien pistävien hajujen keskellä. Heidän maalivahdillaan oli onnea tuova alasuoja, jota tyyppi ei pessyt voittoputkien aikana.

Niin että nihkeät kämmenet olivat suoranainen ilo.

Mutta miksi Tallulahin kämmenet olivat hiestyneet?

Heidän ensitapaamisensa Kaliforniassa oli edennyt kolmivaiheisesti.

Yksi: Tallulahin kauneus oli lyönyt Burgessin ällikällä. Syvänruskeiden mantelisilmien muoto, yläpuolella kaartuvat mustat kulmat ja katse, josta huokui äly, uteliaisuus ja lempeys. Lämpimänruskea iho. Se, miten hän nyripisti nenäänsä merkiksi siitä, että ymmärsi toisen pointin. Kaikki hänessä. Myöhemmin Burgess oli saanut kuulla Tallulahin turkkilaisista juurista – tämä oli syntynyt Istanbulissa, missä muu perhe yhä asui – ja vaikka hän tunsikin itsensä ääliöksi, hän oli ensitöikseen selvittänyt netistä, pelattiinko Turkissa jääkiekkoa.

Kaksi: Tallulahin huumorintaju ja mutkaton yhteys Lissan kanssa olivat vetäneet häneltä jalat alta. Lissan kanssa samalle aaltopituudelle pääseminen oli ällistyttävä temppu. Burgess harkitsi vakavissaan jo vanhemmuusvalmentajan palkkaamista, sillä tätä nykyä tenava joko teeskenteli isän olevan ilmaa tai itki hysteerisesti.

Kolme: Hän oli tajunnut, että Tallulah oli yksitoista vuotta häntä nuorempi, tuleva opiskelija, jota kiinnostivat erilaiset riennot Bostonissa. Toisin sanoen nainen oli kaikin tavoin hänen vastakohtansa, ja hän oli sängen pian tullut siihen tulokseen, että minkäänlaiset romanttiset virittelyt eivät voisi tulla kyseeseenkään. Se ei kuitenkaan ollut estänyt häntä tarjoamasta Tallulahille huonetta kodistaan ja työtä lapsenvahtina. Niin... Kyseisenä iltapäivänä todistettua epäluonteenomaista spontaaniutta voisi ruotia jonakin toisena päivänä. Tämän hetken pulma oli se, että Tallulah oli jo päättänyt lähteä – ja vietettyään viikon tuskailleen sitä, mahtoivatko meribiologiopiskelijat pitää enemmän pehmeistä vai jämäköistä tyynyistä, Burgess halusi tietää syyn mielenmuutokseen.

Hän laski Proteiinivyyry-nimisen juomansa pöydälle ja asettui Tallulahin pöytään odottamaan, että tämä istuutuisi uudestaan, kuten hetken päästä tapahtuikin. Hän pani merkille jännittyneet hartiat ja matkalaukun vetokahvaa puristavat sormet ja tuli siihen tulokseen, että tilanne näytti huonolta.

Hän rykäisi ja nojasi pöytään kädet kevyesti puuskassa. ”Pakkasit ja tulit kantapaikkaani asti ennen kuin päätit perua. Mitä tapahtui?”

Tallulah nuolaisi huuliaan, katse käväisi puhelimessa. ”Jättäisin mieluiten sanomatta.”

”Johtuuko se alueesta? Eikö kulmakunta ole mieleesi?”

”Täällähän on upeaa”, Tallulah puhautti ja katsoi ikkunasta The Beaconia, jonka ylimmässä kerroksessa Burgess asui. ”Hieno rakennus. Olisi ehkä pitänyt panostaa jääkiekkoon eikä meribiologiaan.”

Murhdus sai käydä naurahduksesta. Tässä oli sama ihminen, jonka kanssa hän oli syönyt lounasta. Konstailematon ja nokkela. Vaatimaton. Täysin omanlaisensa. *Pitäisi antaa hänen lähteä. Oman mielen-terveyden kannalta parempi, ettei hän nuku saman katon alla.*

Vai sittenkin päinvastoin?

”Eli mistä kenkä puristaa?” Burgess kysyi. ”Et sittenkään halua Lissan lapsenvahdiksi?”

”Ei ei, ei se siitä ole kiinni. Lissa on herttainen ja niin varhaiskypsä, ettei juurikaan edes tarvitse minua.” Tallulah heilautti kättään, ja Burgess huomasi yksinkertaiset hopeasormukset, jotka erottuivat selvästi hunajansävyistä ihoa vasten. ”Tarjouksesi oli todella avokätinen. Ja Wells ja Josephine kehuvat sinua kilvan. Ihan totta.”

Burgess irrotti kannen juomastaan, hörppäsi, odotti.

”Autan kyllä etsimään jonkun toisen. Ihmiset jyräävät varmaan ylitseni ehtiäkseen ensimmäisenä paikalle. Tämähän on ihan unelma-homma”, Tallulah sanoi ja hymyili aurinkoisesti niin että poskeen painui hymykuoppa. Nainen oli... helkkarin hermostuttava yhdistelmä söpöä ja seksikästä. Pitkät aaltoilevat mustat hiukset ulottuivat melkein pöydällä lepääviin kyynärpäihin. Käsivarret olivat ristissä ikään kuin hän olisi hermostunut.

Edellä mainittua seksikkyyttä säteilevä kroppa jäi paljolti hiusten taakse. Varmaan hyvä, ettei sitä juuri nähnyt täältä pöydän toiselta puolelta. Keskittyminen oli muutenkin vaikeaa, kun veriappelsiineja hierottiin mehuksi hänen aivojaan vasten ja jokainen ripsien räpsähdys sai ajatukset kompastelemaan. Sama juttu silloin Kaliforniassa. Yksi

onneton lounas oli saanut hänet tuijottelemaan kaukaisuuteen ja aprikoimaan Tallulahin silmien tarkkaa sävyä kuukausikaupalla.

Keskity olennaiseen. ”Miksi kieltäydyt itse, jos kerran kyseessä on niin ohittamaton tilaisuus?”

Tallulah veti henkeä, puristi ristittyjä käsivarsiaan lähemmäs itseään. Katseli tarkkaavaisesti kuin olisi arvuutellut hänen reaktiotaan. ”Minua mietityttää ajatus muuttamisesta puolitutun miehen luo.”

Vastaus enteili huonoa, mutta toisaalta heti Tallulahin nähtyään hän oli alkanut varautua vaikeaan keskusteluun. Kun hän oli lähestynyt, Tallulah oli jollakin lailla... mennyt varuilleen. Ei hän siitä loukkaantunut. Oikeastaan hän tunsu itsensä idiootiksi, koska ei ollut ottanut huomioon, että käytännöllisesti katsoen vieraan ihmisen luokse muuttaminen voisi tuntua huonolta idealta. Mutta eipä sitä ilmeisesti ollut ottanut huomioon Tallulahkaan. Kunnes muuttopäivä oli koittanut.

Burgess oli aikeissa kysyä, johtuiko äkillinen mielenmuutos ihan terveestä epäluulosta tuiki tuntemattomia kohtaan vai jostakin muusta, mutta silloin Tallulahin puhelin surahti viestin merkiksi. Tämä pahoitteli vaimeasti ja pyyhkäisi näyttöä.

Painoi kuvaketta.

Esiin pomppasi video, jonka Burgess tunnisti heti. Hänen agenttinsa oli lähettänyt sen hänelle aamulla. Mitä ilmeisimmin hänen kyynärpänsä ja O’Hanlonin nenän treffit olivat lähteneet leviämään netissä.

Hetkinen. Tämäkö selitti sen, miksi Tallulah oli jäänyt viivyttelämään smoothiepaikkaan? Kyllä. Se oli selvää. Tallulah oli nähnyt videon juuri ennen hänen tuloaan. Eli... Pelkäsikö Tallulah häntä?

”Hups”, Tallulah kakaisi ja etsi viestisovellusta hätäisesti puhelimestaan. ”Väärä äppi.”

”Minä näin kyllä. Sen videon.” Hän varautui henkisesti tulevaan keskusteluun. Tallulah saattoi hyvinkin pelätä häntä. Mahdollisuus asettui rinnan päälle kuin puolen tonnin paino. ”Siitäkö tässä on kysymys? Näit harjoitusottelussa kuvatun klipin ja aloit... hermoilla? Minun takiani?”

Tallulahilta kesti hetki vastata. ”Mutuni sanoo kyllä, että olet ihan kelpo asuinkumppani, mutta nykyään en oikein uskalla luottaa vaimoihini miesten suhteen. Vaikutelmat eivät pidä aina kutiaan. Ajattelinkin, että Wellsin ja Josephinen luottamus riittäisi, ja sen ajatuksen turvin pääsin tälle epämurkivalle tuolille asti. Video... Se nyt kuitenkin muistutti, etteivät ihmiset ole aina sitä, miltä näyttävät.”

”Okei.” Selitys täytti hänet kauhulla, mutta hän piti kätensä rentoina pöydällä, vaikka sormet halusivat hakeutua nyrkkiin. Oliko joku mies aiheuttanut Tallulahille harmia? Ilmeisesti. Vilpittömiä silmiä katsolessaan Burgess tiesi yhtäkkiä, ettei murtunut nenä olisi mitään verrattuna siihen, mitä hän kyseiselle tyyppille tekisi, jos saisi tämän henkilöllisyyden selville. ”Pelityyli ei kerro minusta ihmisenä mitään. Sama pätee varmasti kaikkiin muihinkin pelaajiin. Laji on sellainen kuin on. Välillä peli on raakaa.”

”Ymmärrän. Kyllä minä sen ymmärrän”, Tallulah vakuutti nopeasti ja kostutti huuliaan. ”Video itsessään ei ole syytä. Se toimi vain muistutuksena. Havahduin siihen, että kannattaa pysähtyä hetkeksi miettimään, mihin olen ryhtymässä. Toteutan välillä kaikenlaisia päähänpistoja, joita päädyn katumaan. Niin kuin nyt.”

”Millaisia päähänpistoja?”

”Saatan esimerkiksi juoda maapähkinävoii-espressosmoothien tyhjään vatsaan.”

Burgess ei pystynyt kätkemään epäuskoaan. ”Tilasitko sen oikeasti? Luulin, että se on listalla vitsinä.”

”Niinpä”, Tallulah ähkäisi ja tunnusteli otsaansa kämmenselällään. ”Tuntuu kuin nojaisin sähköaitaan.”

”M-hm. Kofeiinivirtä.”

Tallulah katseli ympärilleen. ”Kuuluuko kaiken hehkua?”

Hieman veturin puhahduksia muistuttava matala nauru raivasi tiensä Burgessin kurkusta. Ruosteenkarhea ääni sai Tallulahin nostamaan katseensa. He katsoivat toisiaan silmiin monta sekuntia, Tallulah uteliaana, Burgess salaa lannistuneena. Eikö hän olisi voinut pitää kyynärpäätänsä kurissa tämän yhden kerran?

”Impulsiivisuus ei jotenkin tule ensimmäisenä mieleen ihmisestä, joka on vastikään tutkinut pingviineitä Etelämantereella vuoden”, Burgess ei voinut olla sanomatta, vaikka tiesi, että tilanteen pitkittäminen oli sääliä. ”Aika seikkailuhenkistä minusta.”

”Yllätyisit, jos tietäisit”, Tallulah vastasi.

”Yllätyisinkö? Kokeile.”

Tallulah naputteli huultaan ikään kuin olisi yrittänyt päättää, pitäisikö lopettaa juttutuokio lyhyeen ja lähteä... vai jäädä sulostuttamaan Burgessin iltapäivää vielä hetkeksi. ”Kyllä minä pidän seikkailuista. Ainakin periaatteessa. Uusien asioiden kokeileminen oli ihanaa”, Tallulah aloitti hitaasti. ”Etelämantereen tapauksessa pelasin kuitenkin varman päälle. Asuin syrjäisellä tutkimusasemalla ihanan kylmässä ilmanalassa. Samat viisi naamaa joka päivä. Tutkimustyön tuttuina toistuvat rutiinit. Dokumentointi.” Hän vaikenä ja katseli pöytälevyä. ”Sitä ennen olin puoli vuotta merillä Meksikossa, kun olin harjoittelijana koralliriuttojen suojeluhankkeessa. Sitä ennen Seychelleillä. Olen siis piileskellyt.”

Burgess tiesi äänensä kuulostavan vieraalta, jos hän puhuisi heti, joten hän nielaisi pari kertaa ennen kuin kysyi: ”Miltä?”

”Taitaa olla aika lähteä.”

Burgess pakottautui hyväksymään päätöksen ja nyökkäsi jähmeästi. ”Voinko tehdä jotain, mikä saisi sinut muuttamaan mielesi?”

”Et.” Tallulah puristi huulensa pahoittelevasti yhteen. ”Anteeksi nyt vielä, etten ilmoittanut etukäteen. Mutta kuten sanottu, autan sinua löytämään jonkun toisen.”

Burgess päätti olla tarttumatta tarjoukseen ainakin toistaiseksi. Yksi ongelma kerrallaan. ”Mitä aiot?”

”Menen hotelliin yöksi. Huomenna solukämppeä katsomaan.”

Suunnitelma kuulosti huonolta heti kättelyssä. Liikaa arpapeliä.

Burgessilla ei kuitenkaan ollut mitään sananvaltaa Tallulahin tekemiin. Ei minkäänlaista. Tallulah oli aikuinen, joka todistetusti osasi pitää huolen itsestään. Harmi vain, että Burgessin rinnassa oli alkanut suojelevainen hyrinä, joka muuttui sitä äänekkäämmäksi mitä

kauemmin hän Tallulahia katseli. Tallulah oli hänen parhaan ystävänsä tulevan vaimon paras ystävä. Olisi siis ihan perusteltua kantaa huolta hänen turvallisuudestaan.

Ihan palveluksena.

Juuri niin.

Hän oli asunut Bostonissa viisitoista vuotta ja tunsi kaupungin läpikotaisin. Hän ei halunnut Tallulahin joutuvan tyytymään paikkaan, joka olisi edes rahtusen vähemmän turvallinen kuin The Beacon. Se ei käynyt laatuun. Hän ajatteli kuitenkin tytärtään. Kuinka hän haluaisi Lissaa kohdeltavan, kun tämä aikuistuisi ja lähtisi maailmalle monin tavoin haavoittuvaisena. Ainakaan hän ei haluaisi, että joku kiekkokääkkä änkeäisi Lissan luo esittämään jotain suojelijaa. Ellei Lissa itse pyytäisi.

Kuvittele, jos tuo kaunotar pyytäisi sinua suojelijakseen.

Burgess nielaisi vaikeasti. ”Millaiset olisivat sitten ihanteelliset asuminisjärjestelyt?”

Tallulah näytti yllättyvän kysymyksestä. ”Öm... Tuota. No täydellisessä maailmassa kämppäisin Josephinen kanssa, mutta kärttyisä golfrikaiffarisi meni riistämään hänet minulta.” Burgessin huulet nytkähtivät. ”Eli kun se mahdollisuus on mennyt, niin etsin toisen naispuolisen opiskelijan, jolla on tarjolla vapaa huone jossain hyvien kulkuyhteyksien päässä. Syyskuu on kyllä jo pitkällä, joten kivat paikat ovat varmaan kiven alla, mutta minulla käy tällaisissa jutuissa yleensä hyvä mäihä.”

”Millaista vuokraa olit ajatellut?”

”Budjetti ei ole suuren suuri, koska harjoittelijan palkalla ei paljon juhlita. Mutta on minulla varaa maksaa huoneesta seitsemänsadan dollarin vuokraa. Ainakin jonkin aikaa. Ennen pitkää kassavajetta täytyy paikata jollain labra-apulaisen hommilli.”

Burgessin teki mieli puistella päätään, mutta hän nyökäytti sen sijaan. Seitsemänsataa kuussa ei Bostonissa riittänyt turvalliseen asuinalueeseen. Jos huone löytyisi, se olisi siivouskomeron kokoinen.

”Mitä?” Tallulah kysyi.

Burgess ei voinut olla sekaantumatta asiaan, vaikka Tallulahilla oli selvästi kiire pois hänen lähettyviltään. Hänen ei pitäisi kyseenalaistaa Tallulahin päätöstä. Hänen pitäisi antaa tämän mennä. Mutta hän ei voinut päästää Tallulahia Bostonin asuntomarkkinoiden armoille. Eikä hän voinut kuvitella maailmaa, jossa näkisi Tallulahin nyt viimeistä kertaa. Jos hän pystyisi huolehtimaan Tallulahista ikään kuin matkan päästä, eikö kannattaisi kokeilla? Sekä tämän turvallisuuden että hänen oman mielenrauhansa nimissä?

”Tiedän yhden, joka etsii kämppeistä”, Burgess sanoi ennen kuin omat moraalisaarnat ehtisivät tehdä tehtävänsä ja hän antaisi Tallulahin mennä menojaan. ”Samantapainen rakennus, mutta North Endissä. Joukkuekaverini on vuokrannut sen tulevalle siskopuolelleen.”

Tallulah valpastui. ”Älä? Paljonko vuokra mahtaa olla?”

”Sinun hintaluokassasi.”

Tallulah siristi silmiään epäluuloisena. ”Oikeasti?”

”On on”, hän valehteli päätettyään maksaa omasta pussistaan ties minkä tähtitieteellisen vuokran ja Tallulahin seitsemäsadan dollarin välisen erotuksen. ”Laitan viestiä kaverilleni ja välitän tiedot sinulle, mutta kuule...” Okei, tätä hän ei ollut suunnitellut. Aavistus siitä, että tämä oli hänen viimeinen tilaisuutensa, sai sanat virtaamaan ulos. ”Jos muutat sittenkin mielesi ja haluat meille, teen kaikkeni, jotta tuntisit olosi turvallisiksi. Ymmärräthän? Asennutan huoneesi oveen lukon, jonka ainoa avain on sinulla itselläsi. Eli ethän sitten tingi turvallisuusnäkökohdista. En pystyisi nukkumaan, jos tietäisin, että olet ottanut riskejä minun takiani.” Hän ei halunnut painostaa enempää, joten hän nousi, otti vastahakoisesti smoothiensa ja yritti olla näyttämättä, että talletti Tallulahin kasvopiirteet muistoihinsa ihan varmuuden vuoksi. ”Kaikkea hyvää.”

Tallulah katseli häntä häkeltyneenä. ”Kiitos.”

Burgess murahti ja lähti toivoen ankarasti, että oli kerrankin osannut valita oikeat sanat naisen kanssa keskustellessaan. Hän rukoili, että heidän polkunsä eivät kohdanneet nyt viimeistä kertaa. Heti päästyään kadun yli hän nykäisi puhelimen taskustaan ja soitti Sig

Gauthierille – Bearcatsin keskushyökkääjälle ja yhdelle harvoista joukkuekavereista, joita hän sieti myös vapaa-ajalla. Ainakin enimmäkseen.

”Terve”, Sig sanoi ja haukotteli puhelimeen. ”Mitä mies?”

”Etkö sinä vuokrannut Chloelle kämpän North Endistä?” Burgess kysyi viitaten Sigin tulevaan siskopuoleen.

Jouset nirskahitivat, ilmeisesti Sig nousi istumaan. ”Jep. Hän on tottunut laatuun, joten etsin kämpän, jossa hänellä olisi mukavat oltavat.” Hän naureskeli hiljaa ja lähes hellästi. ”En ihan tajunnut, paljonko mukavat oltavat Chloen tapauksessa maksavat.”

”Mitä tarkoitat?”

”Sovin hänen kanssaan, että hän maksaa puolet vuokrasta. Kuten hän sitten maksoikin. Kerran. Ja kun sitten kävin siellä, roskikseen oli tungettu jotain kahdeksantoista miljardia kosmetiikkakaupan kassia. Tiesin, että meikin alle tulee meikkivoide, mutta tiesitkö, että nykyään meikkivoiteenkin alle pannaan vielä erikseen jotain primeria. Homma on lähtenyt täysin lapasesta.”

”Älytöntä. Lissakin on kinunnut viime aikoina meikkiostoksille.”

Sig nauroi niin remakasti, että tärykalvo oli puhjeta. ”Tervetuloa lopun alkuun!”

Burgess mörähti ja kiskaisi kunnon kulauksen smoothiestaan. ”Järkkääkö Chloe usein bileitä? Millaisia kavereita hänellä on?”

Pitkä hiljaisuus. ”Miksi kysyt?”

”Vastaa nyt vain.”

Sig huoahhti. ”Ei hän ole bailaamisen perään. Ilmeisesti ei ole varaa happy houriin, kun meikkiteollisuus vie kaikki rahat.”

”Ei epämääräisiä poikaystäviä? Eikä huumeita?”

”Luuletko, että antaisin jonkun nilkin notkua Chloen kyljessä?” keskushyökkääjä ärähti. ”Ei. Ei epämääräisiä poikaystäviä eikä huumeita. Hänellä on opinnot konservatoriossa loppusuoralla. Sinun pitäisi oikeasti joskus kuulla, kuinka hän soittaa harppua. Hän...” Näkemättäkin Burgess tiesi, että Sig elehti vilkkaasti, aivan kuin valittaessaan tuomarille tämän päätöksestä. Jos hiipi Sigin selän taakse

tämän kertoessa tarinaa, oli tyrmäysvaarassa. ”Tai no, se siitä. Mistä on kyse?”

Joukkueen kapteenina olemisessa oli se etu, ettei Burgessin tarvinnut vastailla kysymyksiin. Se saattoi olla jopa tittelissä parasta. ”Ehkä Chloella olisi varaa puolikkaaseen vuokraan, jos hän hankkisi kämppiksen.”

”Sitä minä hänelle tolkutan.”

”Paljonko kämpän vuokra on?”

”Viisi tonttua. Luulisi, että siihen hintaan sisältyisi jo hovimestari.”

Juuri tätä Burgess oli pelännyt. Oli se silti alle kipurajan. Hän olisi rehellisesti sanoen maksanut vaikka kymmenkertaisen summan siitä tiedosta, että Tallulah asui turvallisessa paikassa. ”Eli kämppiksen pitäisi maksaa kaksi ja puoli tonnia?”

”Joo. Se on kiva huone. Valoisa. Kaappitilaa.”

”Selvä.” Burgess tukahdutti halun kääntyä katsomaan smoothie-kioskin suuntaan. Oliko tämä hänen viimeinen mahdollisuutensa nähdä Tallulah? ”Tiedän sopivan tyypin. Hän maksaa tosin vain seitsemänsataa.”

”Eiköhän tämä puhelu ollut tässä.”

”Älä hötkyile. Minä kuittaen loput. Lähetä tiedot.” Hän hieroi pistävää tunnetta kurkussaan. ”On minun vikani, että häneltä meni kämpppä alta. Tämä on vähintä, mitä voin tehdä.”

Luku 3

Tallulah seisahtui töksähtäen oikean rakennuksen eteen, ja hänen leukansa lokahti johonkin nilkkojen tasalle. Täältäkö Burgess kuvitteli hänen saavan huoneen? Oliko kiekkoilija luullut hänen tarvoittaneen seitsemää tonnia kuussa seitsemän sadan sijaan?

Moderni muotokieli, ulkoverhoilu harmaata kiveä, ikkunoilla kukkalaatikoista kurkistelevat krysanteemit, kaasulyhty roikkumassa oven molemmin puolin. Paikka oli kuin postikortista.

”Kämpässä asuu varmaan joku sirkuspellejen kommuuni”, hän mutisi kävellessään sisään ja etsiessään ovisummereiden joukosta 3F:ää. ”Tai ehkä ’Chloe’ on rikkaiden oligarkkien salaseura, joka tarvitsee kokoontumispaikan yöllisiä rituaalejaan varten. Uusin ihmisuhri olen tietysti minä.” Hän jatkoi jupinaansa summeria tökätessään. ”Onko outoa, että haluan sen huoneen silti?”

”Ehei! Se on kuule loistohuone!” intoili kaiuttimesta kantautuva ääni. ”Minä olen Chloe. Tule ylös vain!”

Tyyppi oli selvästi houkutuslintu. Moniko oli jo kohdannut kohdaltansa halvan vuokran houkuttamana? Miten huone oli yhä vapailla markkinoilla tähän hintaan?

Tallulah oli ehtinyt aamupäivän mittaan miettiä kerran jos toisenkin, oliko tehnyt tyhmästi kieltäytyessään Burgessin tarjoamasta ilmaisesta huoneesta.

Burgess.

Syylisyydentunnostako hän ajatteli miestä yhä? Koska poti tunnontuskia sanansa syömisestä? Vai johtuiko se siitä, että Burgessin harkitsevassa ja hillityssä olemuksessa oli jotain viehättävää? Tallulah osasi jutustella mukavia. Sitä oppi kummasti keksimään jutunjuurta, kun teki tutkimusta introverttibiologien kanssa Etelämantereella tai missä nyt milloinkin. Lisäksi hän oli ehtinyt hioa supliikkiaan kaupungilla monena yönä opintojensa kandidaattiaineissa.

Eilen he olivat Burgessin kanssa jättäneet tyhjänpäiväisen jutustelun väliin. Sen yli oli vain hypätty kokonaan, mikä oli tuntunut luonteelta ja hyvältä.

Hän ei osannut selittää sitä, mutta jokin kiekkoilijan vakaassa katseessa sai hänet tuntemaan, ettei kohteliaisuusfraaseihin tarvinnut tuhlaa aikaa. Olivathan he tietysti tavanneetkin aiemmin, mutta vain kerran, kuukausia sitten. Ei se selittänyt, miksi Tallulah oli kertonut niin avoimesti itsestään.

Mikä sen olikin saanut aikaan?

Tallulah lopetti hyödyttömän märehtimisen, lähti nousemaan portaita hitaasti päkiöillään ja laski sormensa taskussaan olevalle pippurisumutteelle, jonka oli avannut jo aiemmin. Hän kuuli oven heilahdustavan auki ylemmässä kerroksessa. Toistaiseksi ei kuulunut mitään rytmikästä loitsuamista, mutta ehkä pahat oligarkit olivat yhä töissä. Joku tästä paikasta sai maksaa. Tallulah se ei olisi, hänhän olisi kuollut. Ties minkä varakkuuden jumalan uusimpana uhrilahjana.

Ylimpään kerrokseen päästyään hän kiersi porraskuilun toiselle puolelle – ja näki käytävän päässä eterisen näköisen vaaleaverikön, joka katseli häntä puolikuun muotoiset geelilaput silmiensä alla. ”Oletko sinä Chloe?”

”Olen”, blondi kuiskasi. ”Tule pian ennen kuin vuokraisäntä näkee minut. Hän kävi aiemmin kyselemässä vuokraa – ja kyllä minulla se on. Suurimmaksi osaksi. Sig antoi shekin syyskuun vuokraa varten ja minä talletin sen ihan kuten oli sovittu. Olen vain sittemmin saattanut käyttää siitä osan pakollisiin menoihin.”

Tallulah oli ehtinyt melkein Chloen luokse. ”Kuten?”

”Ostanut sitä sun tätä pientä.” Chloen naama venähti, kun hän astui sivuun päästääkseen Tallulahin sisään. ”Vuokraan kuuluu ilmainen wifi. Luuletko, että vuokranantaja pystyy näkemään, mitä ostan netistä?”

”En tiedä”, Tallulah vastasi rehellisesti.

”Mistä vetoa, että näkee! Voi ei...” Chloe irrotti laput kasvoiltaan ja ryhtyi taputtelemaan ja painelemaan niiden alta paljastuneita silmänalusia kuin tutkiakseen, oliko muutosta entiseen havaittavissa. ”Näytän sinulle sen huoneen.”

Tallulah kääntyi vihdoinkin katsomaan asuntoa ja tunsu epäluulojensa voimistuvan entisestään. Paikka oli varsinainen palatsi: paljon luonnonvaloa, yllellinen huonekorkeus. Avaran tilan toisessa päädyssä oli avokeittiö ja toisessa paria porrasaskelmaa alemmas sijoitettu olohuone. Viherkasveja oli runsaasti, ja sisustus oli viimeisen päälle aina torkkupeittoja pursuavaan punottuun koriin asti... ellei ottanut lukuun Gauthierin pelipaitaa ja Bearcatsin viirejä, jotka oli sommiteltu seinälle sohvan päälle.

Chloe hyppeli edellä asunnon toiseen päähän, missä oli lyhyt käytävä. Hän työnsi jalallaan oven auki ja kumarsi syvään. ”Kammarinne, arvon neiti.”

”Montako oligarkkia siellä lymyilee?”

Chloe henkäisi. ”Mitä ne ovat?”

”Eivät mitään.” Tallulah tiesi jo käytävästä käsin, että huone oli kaikkea, mitä toivoo saattoi – luultavasti siihen kuului oma vessakin. ”Chloe... Et mitenkään voi vuokrata tätä huonetta seitsemälläsadalla.”

Chloen hymy ei hyytynyt. ”Voin kyllä, Sig käski.” Hän säpsähti ja läpsäytti kämmenen suulleen. ”Tai siis ... Jep! Sen verran se vuokra on!”

Epäluulot tökkivät Tallulahia. ”Oletko nyt varma? Näkemättäkin olen sitä mieltä, että voisit saada siitä nelinkertaisen summan.” Hän päätteli Chloen yrittävän päässä laskua. ”Semmoiset 2 800 dollaria siis.”

”Aivan, aivan.” Chloe nyökkäsi kuin heillä olisi yhteinen suuri salaisuus. ”Mutta joo. Minä vain asun täällä ja toivon, että asiat järjestyvät tavalla tai toisella.”

Okei, ei. Joku voisi helposti höynäyttää tyttöä, mutta Tallulah se ei olisi. ”Chloe, minusta sinun pitäisi vuokrata huone isommalla rahalla. En osaa kuvitellakaan, mitä tällaisesta kämpästä täytyy kuukaudessa maksaa, mutta ihan varmasti löydät jonkun, joka on halukas maksamaan enemmän. Eikö se helpottaisi sinunkin elämääsi?”

”No siis”, Chloe vastasi hitaasti. ”Kaikki on näineenkin jo aika helppoa ...”

Hymy nyki Tallulahin huulia. ”Sehän kiva.” Hän empi, mutta tuli sitten siihen tulokseen, ettei voisi katsoa itseään peilistä, ellei tarjoaisi toiselle apuaan. ”Kuule, jospa annan sinulle numeroni. Kun laitat huoneen tarjolle uudestaan, soita, jos tarvitset kaveria tarjokkaiden puntarointiin.”

Chloen hartiat lysähtivät. ”Eli sinäkö et ota huonetta?”

”En.”

”Voi räkä”, Chloe sanoi, hortoili huoneeseen, käännähti sulokkaasti ja palasi takaisin. ”Vaikka minä tein ihan niin kuin Sig käski!”

Hälytyskellot alkoivat kilkattaa Tallulahin päässä. ”Eli...?”

”Pyydän sinulta seitsemänsataa, ja hän veloittaa loput Burgessilta.” Katseltuaan pitkän tovin kattoon Chloe huokaisi. ”En muista, oliko minun tarkoitus kertoa sinulle vai ei. Sig tietää, ettei hänen pitäisi soittaa jokailtaisen ihonhoitorutiinini aikana. Voisi melkein luulla, että hän oikein toivoo huokosteni tukkeutuvan.”

Tallulah seisoi yhä paikallaan uutispommin yllättämänä, kun Chloe rahjusti hänen ohitseen olohuoneeseen, lysähti harmaalle kangassohvalle ja halasi polviaan. ”Tiedän, että olet Burgessin ystävä, mutta joukkueen paras pelaaja on kyllä Sig, vaikkei hän kapteeni jostain syystä olekaan. Voit vapaasti kertoa Burgessille, mitä sanoin.” Sitten hän irvisti. ”Tai älä sittenkään. Hän on vuokraisäntääkin pelottavampi.”

”Hetkinen nyt.” Tallulah heilutteli käsiään, koska halusi päästä tilanteen tasalle. ”Aloitetaanpa alusta. Burgessin oli siis tarkoitus maksaa vuokrani?”

”Enin osa, niin.” Chloe veti suutaan vinoon mietteläästi. ”Eikö sinun kuuluisi olla iloinen?”

”Täh? Ei!”

”Miksei?” blondi hengähti.

”Haluan maksaa oman vuokrani itse”, Tallulah änkytti. ”En minä halua olla hänelle velkaa.”

”Mutta kun sinun ei ollut tarkoitus tietää.” Chloe vaimensi äänensä kuiskaukseksi. ”Teeskentelet vain tietämätöntä.”

”Chloe!”

”Äh!” Tallulahin melkein-kämppis tuumi hetken. ”Sigin mukaan Burgess oli sanonut, ettei sinulla ole kattoa pään päällä hänen takiaan. Hän sanoi, että vähintä, mitä hän voi nyt tehdä, on hoitaa osa vuokrasta.”

Tallulahin sydän alkoi takoa nopeammin, kosteus haihtui suusta. ”Vaikea uskoa, että hän teki jotain tällaista.”

”Oletko vihainen?”

”No olisi hitto vieköön syytä!” Tallulah purnasi ja pakotti itsensä vetämään syvään henkeä.

”Yyyhä vähän epäselvää, että miksi”, Chloe pätkäili. ”Sehän on vähän kuin lahja. Kuukausittainen lahja. Kaikkihan lahjoista tykkäävät.”

Tallulah ei ollut itsekään ihan selvillä siitä, miksi oli vihainen. Tai oliko ylipäättään. Hän odotti, että ärtymys ottaisi vallan, mutta tilanne tuntuikin lähinnä liikuttavalta. Eikö se ollut hölmöä? Oli! Todellakin! Silti hänen mieleensä palasi väkisinkin, että kun hän edellisenä päivänä oli perustellut mielenmuutostaan Burgessille smoothiekioskissa, tämä ei ollut puolella sanallakaan vähätellyt hänen perusteluitaan eikä antanut ymmärtää, että hän ylireagoi. Burgess ei ollut jankuttanut, että Tallulahin pitäisi muuttaa mieltään. Sen sijaan hän oli kaikessa hiljaisuudessa tehnyt palveluksen ottamatta siitä mitään kunniaa.

”Olen vihainen, koska hän piti minut pimennossa”, hän selitti, mutta jokseenkin ponnettomasti. ”En tarvitse hänen apuaan. Olisin löytänyt ihan hyvän kämpän itsekin.”

”Mutta...”

”Ei muttia, hänellä ei ollut aikomustakaan kertoa!”

”Sig taisi unohtaa mainita Burgessille, että olen kamala hölösuu.”

”Etkä ole. Olet vain... vilpitön.”

Chloe laski käden rinnalleen. ”Kiitos!”

”Eipä mitään. Kuule. Soittele, jos päätät laittaa huoneen uudestaan tarjolle, niin voin auttaa. En voi käyttää sinua hyväkseni tällä lailla. Sen enempiä kuin Burgessiakaan. En vain voi.” Hän tuli huoneen poikki Chloen luo ja ojentaessaan tälle kätensä hän muisti, että oli päättänyt olla sosiaalisempi. ”Tarkemmin ajatellen. Soita, vaikket tarvitsisikaan apua vuokralaisen etsimisessä. Käydään joskus yksillään, mitä sanot?”

”Oikeasti?” Chloe loikkasi pystyyn ja kapsahti Tallulahin kaulaan niin innokkaasti, että tämän piti ottaa askel taaksepäin. ”Todellakin! Se olisi kivaa!”

”Niin minustakin.” Tallulah taputti huvittuneena Chloen selkää. ”Olen iloinen, ettet olekaan oligarkki.”

Chloe astahti taaksepäin säteillen. ”En edelleenkään tiedä, mitä ne ovat.”

”Vielä omavaltaisempia tyyppejä kuin jääkiekkoilijat.” Tallulah peruutti ovelle päin ja vilkutti mennessään. ”Mutta vain vähän.”

Tallulah ei edes huomannut tulleen portaat alas asti, niin syvissä mietteissä hän oli ollut. Käytännöllisesti katsoen ventovieras ihminen oli yrittänyt masinoida hänen asuinjärjestelynsä. Oli ollut valmis pulittamaan melkein kaksi tonnia kuussa hänen puolestaan. Ja syykö siis oli se, että tyyppi koki olevansa vastuussa hänen tilanteestaan?

Epätodellista.

Tallulah oli närkästynyt. Tai ainakin yritti olla. Lähinnä hän oli kuitenkin hämmentynyt.

Ja vähän... mitä? Utelias?

Burgess oli halunnut auttaa, vieläpä omalla kustannuksellaan. Jos Tallulah nimittäin ei olisi löytänyt mistään sopuhintaista huonetta, hän olisi saattanut joutua luikkimaan takaisin Burgessin pakeille ja hyväksymään tämän tarjouksen lukollisesta huoneesta. Silloinhan kiekkoilija olisi saanut tarvitsemansa lapsenvahdin ja välttynyt sitä paitsi uusien tarjokkaiden haastatteleminen vaivalta.